

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

จากสภาพการเปลี่ยนแปลงและความผันผวนในระบบเศรษฐกิจโลกที่เกิดขึ้นอย่างรุนแรงในปัจจุบัน ส่งผลให้เกิดการแข่งขันในทางการค้าการลงทุนทั้งในระดับภูมิภาคและในระดับสากล บรรดาประเทศทั้งหลายที่ได้รับผลกระทบจากสภาพการณ์ดังกล่าวจึงหันหน้าเข้ามาเจรจาและร่วมมือกันในการวางกฎเกณฑ์และนโยบายในการแข่งขันทางการค้าการลงทุนเสรีระหว่างประเทศโดยวิธีรวมและจัดตั้งกลุ่มประเทศทางเศรษฐกิจขึ้นในแต่ละภูมิภาค ทั้งนี้เพื่อเป็นการสร้างขอบข่ายความสัมพันธ์ในทางการค้าการลงทุนภายในกลุ่มให้เกิดความเป็นปึกแผ่นและมีอำนาจในการเจรจาต่อรองในเวทีทางการค้าการลงทุนระหว่างประเทศหรือกลุ่มประเทศอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประเทศมหาอำนาจในทางเศรษฐกิจชั้นนำอย่างเช่นประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน กลุ่มประเทศสหภาพยุโรป กลุ่มประเทศอาหรับ เป็นต้น

ประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนเองก็มีอาจหลีกเลี่ยงพ้นจากสภาพการแข่งขันทางการค้า การลงทุนในปัจจุบันได้ บรรดาประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนจึงได้ทำความตกลงเพื่อประสานความร่วมมือในทางเศรษฐกิจ การค้า การลงทุน สังคม การศึกษา และในด้านการเมือง โดยในปี พ.ศ. 2535 ที่ประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนได้มีมติให้ทำการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area - AFTA) ขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อมุ่งให้เกิดระบบการค้าเสรีอย่างสมบูรณ์และขจัดอุปสรรคและสภาพการเบี่ยงเบนในทางการค้าที่เป็นผลจากการกำหนดมาตรการทางการค้าและเศรษฐกิจเพื่อรักษาผลประโยชน์ของแต่ละประเทศ กับทั้งยังมุ่งส่งเสริมการพัฒนาและขยายตลาดการค้าการลงทุนของสมาชิกในกลุ่มอาเซียน และเพื่อเป็นการสร้างปัจจัยดึงดูดการลงทุนจากนักลงทุนต่างประเทศทั้งจากประเทศสมาชิกในกลุ่มเองหรือจากประเทศอื่นนอกกลุ่มก็ตาม ซึ่งสิ่งที่คาดว่าจะได้รับจากการร่วมกลุ่มนั้นนอกจากจะเป็นผลให้เกิดการเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตสินค้าและการให้บริการระหว่างประเทศในกลุ่มสมาชิก อาเซียนและทำให้ผู้บริโภคในกลุ่มประเทศสมาชิกสามารถซื้อสินค้าและใช้บริการได้ในราคาที่ต่ำลงอันจะส่งผลโดยตรงต่อความสามารถในการแข่งขันกับประเทศคู่แข่งทางการค้านอกกลุ่มอีกประการหนึ่งแล้ว ภายใต้สภาพการแข่งขันและสภาพความกดดันทางเศรษฐกิจการค้าในเวทีการค้าระดับ

โลกนั้นจึงเป็นที่คาดหมายได้ว่าการเร่งสร้างความสามัคคีและความแข็งแกร่งทางการค้าขึ้นระหว่างประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนนั้นย่อมจะส่งผลดีต่อการเจรจาต่อรองทางการค้าในเวทีทางการเจรจาทางการค้าระหว่างประเทศและต่อประเทศหรือกลุ่มประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจได้อีกประการหนึ่ง

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปในบรรดาประเทศกำลังพัฒนาทั้งหลายว่าการให้ความสำคัญคุ้มครองแก่ทรัพย์สินทางปัญญานั้น เป็นสิ่งที่ประเทศที่ทรงอำนาจในทางเศรษฐกิจ การค้าและเทคโนโลยี และเป็นเจ้าของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาแขนงต่างๆ เหล่านั้นได้ยกขึ้นเป็นข้อเรียกร้องในการต่อรองทางการค้าในเวทีระหว่างประเทศตลอดมา โดยที่ผ่านมามีความพยายามนำกฎเกณฑ์ทางเศรษฐกิจการค้ามาเกี่ยวข้องกับหลักในเรื่องการให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญามาโดยตลอด โดยที่ทรัพย์สินทางปัญญาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและมีมูลค่ามหาศาล เป็นผลงานอันเกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ ผลงานดังกล่าวผู้สร้างสรรค์ต่างได้ทุ่มเทความคิด เวลา การวิจัย เงินลงทุนเป็นจำนวนมากมาย จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่รัฐและประชาคมโลกจะต้องตระหนักและให้ความสำคัญต่อการให้ความสำคัญคุ้มครองบุคคลเหล่านั้น แต่อย่างไรก็ดีหากพิจารณาจากสภาพความเป็นจริงทางเศรษฐกิจการค้า และด้านเทคโนโลยีการผลิตแล้วจะพบว่าบรรดาประเทศเจ้าของสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาแขนงต่างๆ ที่ออกมาแสดงข้อเรียกร้องเหล่านั้นต่างก็เป็นประเทศที่พัฒนาแล้วซึ่งมีเทคโนโลยีการผลิตเป็นของตนเองและเป็นประเทศที่ทรงอำนาจในทางเศรษฐกิจทางการค้า ประเทศเหล่านี้ส่วนใหญ่ถูกจัดว่าเป็นประเทศผู้บริโภคมากกว่าประเทศผู้ผลิตสินค้าและบริการ ดังนั้น จึงได้มีการคาดหมายกันว่าการออกมาเรียกร้องดังกล่าวมุ่งเพื่อให้เกิดการสร้างกฎเกณฑ์ทางการค้าขึ้นเพื่อแสวงประโยชน์จากแนวความคิดในการให้ความสำคัญคุ้มครองทรัพย์สินทางปัญญาแขนงต่างๆ ซึ่งหลายประเทศก็อาจมองได้ว่าการสร้างกฎเกณฑ์ในเวทีระหว่างประเทศนั้นก็เพื่อเป็นการเปิดช่องทางการสร้างรายได้ความมั่งคั่งให้กับประเทศเหล่านั้นในสภาพทางการค้าในปัจจุบัน

โดยที่เครื่องหมายการค้าเป็นทรัพย์สินทางปัญญาที่สำคัญแขนงหนึ่งที่ประเทศพัฒนาแล้วต่างยกขึ้นเพื่อเรียกร้องให้บรรดาประเทศต่างๆ โดยเฉพาะประเทศกำลังพัฒนาให้การคุ้มครองภายใต้กฎหมายภายใน และโดยที่ได้มีการยกขึ้นเป็นข้อต่อรองทางการค้าในเวทีการค้าระหว่างประเทศตลอดมา ความเสียเปรียบในด้านอำนาจในการเจรจาต่อรองในเวทีการค้าของบรรดาประเทศกำลังพัฒนาจึงส่งผลให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์และให้ความเห็นแตกต่างกันออกไป แต่ในท้ายที่สุดบรรดาประเทศกำลังพัฒนาต่างต้องเข้าผูกพันภายใต้กรอบความตกลงระหว่างประเทศในสิ่งที่ว่าด้วยการให้ความสำคัญคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาดังสะท้อนให้เห็นได้จาก

การที่ประเทศสมาชิกความตกลงและอนุสัญญาระหว่างประเทศฉบับต่างๆ เช่น TRIPs Agreement, Nice Agreement, Madrid Agreement, Paris Convention เป็นต้น ต้องปฏิบัติตามพันธกรณีโดยต่างต้องทำการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายภายในเพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามความตกลงระหว่างประเทศดังกล่าว ซึ่งหากจะพิจารณาไปแล้วแม้การปฏิบัติตามพันธกรณีความตกลงเหล่านี้ส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในหลักพื้นฐานแห่งความเสมอภาคเท่าเทียมกันระหว่างประเทศภาคีสมาชิกด้วยกันก็ตาม แต่หากพิจารณาถึงความเท่าเทียมกันในด้านเทคโนโลยี เงินลงทุน ความก้าวหน้าทางด้านวิชาการ การผลิต เป็นต้น ระหว่างประเทศกำลังพัฒนาและประเทศที่พัฒนาแล้ว ย่อมเห็นได้ชัดในสภาพความเป็นจริงว่าความเสมอภาคเท่าเทียมกันนั้นไม่อาจเป็นจริงไปได้ในขณะนี้

ภายใต้หลักเกณฑ์ตามความตกลงระหว่างประเทศที่ว่าด้วยการให้ความคุ้มครองเครื่องหมายการค้า โดยเฉพาะความตกลงว่าด้วยสิทธิในทรัพย์สินทางปัญญาที่เกี่ยวข้องกับการค้า (TRIPs) นั้น ได้กำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้ารายใดประสงค์จะได้รับความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนอย่างสมบูรณ์ จะต้องนำเครื่องหมายการค้าของตนมาจดทะเบียนเสียก่อน ซึ่งการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นมีได้เป็นแต่เพียงการรับรองสิทธิของเจ้าของหรือผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้ารายใดๆ เท่านั้น แต่การจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ายังเป็นหลักฐานในชั้นต้นที่แสดงว่าผู้ได้รับการจดทะเบียนนั้นเป็นเจ้าของ หรือผู้ทรงสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้นั้น แต่โดยที่ในบางประเทศเช่นสหรัฐอเมริกา เป็นต้น ได้ถือหลักเกณฑ์ในเรื่องการใช้ซึ่งเครื่องหมายการค้ามาเป็นเงื่อนไขในการพิจารณารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าใดๆ มาโดยตลอด เพื่อลดปัญหาในเรื่องความไม่สอดคล้องดังกล่าว TRIPs จึงยังได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในเรื่องการใช้ซึ่งเครื่องหมายการค้าโดยผู้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ด้วย อย่างไรก็ตามหลักเกณฑ์ดังกล่าวก็มีได้ถือเป็นบทบังคับให้บรรดาภาคีสมาชิกทั้งหลายจะต้องนำมาถือปฏิบัติโดยนำมาบัญญัติไว้เป็นเงื่อนไขในการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า จึงอยู่ในดุลพินิจของแต่ละประเทศที่จะนำหลักเกณฑ์ดังกล่าวมาปรับใช้เพื่อความเหมาะสม สำหรับประเทศไทยนั้น แม้จะมีได้มีการกำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องการใช้ไว้ให้เป็นเงื่อนไขในการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ก็ตาม แต่ในการตราพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าฉบับปัจจุบันยังปรากฏว่ามีการหลักเกณฑ์ในเรื่องการใช้ซึ่งเครื่องหมายการค้ามาใช้ในการพิจารณาเพิกถอนทะเบียนเครื่องหมายการค้า การโต้แย้งคำขอจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า จึงมีถือว่าเป็นการกำหนดเงื่อนไขการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศดังกล่าว

สำหรับหลักเกณฑ์และแนวทางในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า
ใดๆ นั้น เนื่องจากบรรดาความตกลงระหว่างประเทศมิได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณารับจด
ทะเบียนไว้โดยชัดเจน มีแต่เพียงการกำหนดแนวทางและมาตรฐานขั้นต่ำในการให้ความคุ้มครอง
สิทธิในเครื่องหมายการค้าไว้อย่างกว้างๆ เพื่อให้ภาคีสมาชิกแต่ละประเทศนำไปใช้ในการตรา
กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และเงื่อนไขว่าด้วยการรับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าสำหรับแต่ละ
ประเทศภาคีสมาชิก ด้วยเหตุดังกล่าวจึง ส่งผลให้หลักเกณฑ์ในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมาย
การค้าของบรรดาประเทศสมาชิกต่างๆ มีความแตกต่างกันออกไปในรายละเอียด ทำให้
เครื่องหมายการค้าหนึ่งแม้จะได้รับการจดทะเบียนไว้ในประเทศหนึ่งอาจไม่ได้รับการพิจารณาจด
ทะเบียนในอีกประเทศหนึ่งได้ดังที่ได้ปรากฏขึ้นในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา นอกจากความชัดเจนใน
นโยบายและมาตรการในการให้ความคุ้มครองสิทธิในเครื่องหมายการค้าแล้ว แนวทางและ
ลักษณะของหลักเกณฑ์ในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าถือเป็นปัจจัยสำคัญ
ประการหนึ่งที่นักลงทุนชาวต่างประเทศนำมาใช้เป็นเครื่องช่วยในการตัดสินใจเข้ามาทำการผลิต
สินค้าในประเทศใดหรือภูมิภาคใดด้วย อาจลองสร้างมโนภาพและพิจารณาดูในกรณีหนึ่งที่อาจ
เกิดขึ้นได้คือ หากนักลงทุนรายใหญ่รายหนึ่งซึ่งประกอบอุตสาหกรรมการผลิตสินค้าอุปโภคบริโภค
รายใหญ่ของโลกตัดสินใจจะเลือกตั้งโรงงานผลิตสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าที่เป็นที่รู้จักกัน
เป็นอย่างดีในทางการค้าในประเทศใดประเทศหนึ่งในภูมิภาคอาเซียนซึ่งจัดได้ว่ามีปัจจัยทางการ
ลงทุนด้านต่างๆ ใกล้เคียงกันมาก หากแต่ว่าเครื่องหมายการค้าของนักลงทุนรายนั้นไม่อาจจด
ทะเบียนได้ในประเทศหนึ่งแล้ว นั่นหมายถึงภาวะความเสี่ยงในการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมของ
นักลงทุนรายดังกล่าวในอันที่จะได้รับความคุ้มครองสิทธิในการจำหน่ายสินค้าภายใต้เครื่องหมาย
การค้าของเขาไม่สมบูรณ์ชัดเจน นั้นย่อมจะเหตุที่ก่อให้เกิดความสูญเสียในการประกอบ
อุตสาหกรรมและทางธุรกิจการค้าในอนาคตอย่างแน่นอน ซึ่งโดยทั่วไปในการเข้ามาลงทุน
ประกอบกิจการอุตสาหกรรมของนักลงทุนรายใดๆ นั้น นักลงทุนเหล่านั้นต่างมิได้หวังที่จะเข้า
ดำเนินธุรกิจเพียงระยะเวลาสั้นๆ ดังนั้นหากพิจารณาแล้วได้ข้อสรุปการตัดสินใจเลือกลงทุนใน
ประเทศใดแล้วว่ามีความเสี่ยงต่อความสูญเสียทางธุรกิจสูงแล้ว ย่อมไม่เป็นการคุ้มค่าที่จะเข้าไป
ลงทุนในประเทศดังกล่าวแต่อย่างใด

สำหรับประเทศไทยยังพบว่าบรรดากฎเกณฑ์และระเบียบต่างๆ ที่ใช้ในการ
พิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้านั้นยังมีความไม่ชัดเจนในการกำหนดหลักเกณฑ์ในการใช้
ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ในการพิจารณารับจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า เช่นการพิจารณาลักษณะ
เครื่องหมายการค้าอันพึงจดทะเบียนได้ตามกฎหมาย การใช้ดุลพินิจปฏิเสธ หรือมีคำสั่งให้ผู้ขอทำ
การแก้ไข เพิ่มเติมคำขอจดทะเบียน การแสดงการสละสิทธิ หรือแม้แต่การพิจารณาจำแนก

รายการสินค้าหรือบริการ เป็นต้น ซึ่งย่อมส่งผลให้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าหลายคำขอไม่อาจได้รับการจดทะเบียนได้ ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ย่อมมีส่วนเป็นอย่างยิ่งต่อการพิจารณาเข้ามาลงทุนของนักลงทุนชาวต่างประเทศ และก็ยังมักมีกฎเกณฑ์และระเบียบปฏิบัติอีกส่วนหนึ่งที่แม้รัฐบาลไทย หรือประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน หรือประเทศกำลังพัฒนาอื่นจะได้กำหนดไว้ให้เป็นไปตามกรอบความตกลงระหว่างประเทศแล้วหากแต่ยังเป็นสิ่งที่ทำให้ประเทศไทยต้องตกอยู่ในสถานะเสียเปรียบซึ่งไม่อาจขัดขึ้นต่อบรรดาข้อเรียกร้องของประเทศที่พัฒนาแล้วได้ อันนำมาซึ่งการดำเนินตามแนวนโยบายทางการค้าระหว่างประเทศที่กำหนดขึ้นโดยบรรดาประเทศพัฒนาแล้วที่เป็นเจ้าของสิทธิต่างๆ ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศฉบับต่างๆ ที่ถูกนำมาเป็นเครื่องมือในการรักษาผลประโยชน์ในทางการค้า

2. วัตถุประสงค์และขอบเขตการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะถูกจำกัดอยู่เพียงการศึกษาในหลักการพื้นฐานของกฎหมายและวิธีปฏิบัติในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในเชิงเปรียบเทียบระหว่างบรรดาประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียนเฉพาะบางประเทศที่มีศักยภาพทางการแข่งขันในทางการค้าระหว่างประเทศที่ใกล้เคียงกับประเทศไทยซึ่งได้แก่ ประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และเวียดนาม โดยจะนำมาตราฐานขั้นต่ำภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศที่แต่ละประเทศต่างต้องผูกพันในการแก้ไขกฎหมายและวิธีปฏิบัติในเรื่องการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้ามาใช้เป็นเกณฑ์ประกอบการศึกษาวิจัยเชิงเปรียบเทียบ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ของการวิจัยดังนี้

1. เพื่อให้ทราบถึงบทบาทของเครื่องหมายการค้าที่มีต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยรวมทั้งประเทศสมาชิกในกลุ่มอาเซียน
2. เพื่อทำการศึกษาระดับมาตรฐานในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าภายใต้กฎหมายและระเบียบปฏิบัติของประเทศไทยโดยการพิจารณาในเชิงเปรียบเทียบกับหลักเกณฑ์ภายใต้ความตกลงระหว่างประเทศและกฎหมายของประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนบางประเทศที่มีศักยภาพในการแข่งขันทางการค้าในเวทีระหว่างประเทศเช่นประเทศสิงคโปร์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย และประเทศเวียดนาม
3. เพื่อนำข้อดี และข้อบกพร่องของกฎหมายและระเบียบวิธีปฏิบัติในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของบรรดาประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนที่ได้จากการวิจัย

มาใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและระเบียบปฏิบัติในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของประเทศไทยเพื่อให้เป็นไปตามพันธกรณีตามความตกลงระหว่างประเทศต่างๆ อย่างเหมาะสม และเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติโดยเฉพาะอย่างยิ่งเพื่อเป็นเครื่องดึงดูดความสนใจของนักลงทุนชาวต่างประเทศในการตัดสินใจเข้ามาทำการลงทุนในประเทศไทย และขยายไปยังประเทศต่างๆ ในภูมิภาคอาเซียน

3. สมมติฐานของการวิจัย

กฎหมายและวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของกลุ่มประเทศอาเซียนมีความแตกต่างกันแต่มีแนวโน้มที่จะมีความสอดคล้องกันอันเนื่องมาจากการยอมรับผูกพันตามมาตรฐานระหว่างประเทศและจะมีการปรับปรุงประสิทธิภาพของการจดทะเบียนเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและการค้า

4. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยและจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการศึกษาวิจัยในเชิงคุณภาพ อาศัยข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้าจากตำราวิชาการ บทความ รายงานการประชุมของสมาคมและหน่วยงานราชการ เอกสารประกอบการสัมมนา ตัวบทบัญญัติของกฎหมาย เอกสารเผยแพร่ความรู้ของหน่วยงานราชการ สถานเอกอัครราชทูต และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ โดยแหล่งค้นคว้าข้อมูลส่วนใหญ่ได้แก่ห้องสมุดของหน่วยงานราชการ องค์การระหว่างประเทศ สถานเอกอัครราชทูต เครือข่ายอินเทอร์เน็ตของห้องสมุด หน่วยงานเอกชนทั้งในประเทศและต่างประเทศ เป็นต้น

5. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

ทำให้ทราบถึงข้อมูลพื้นฐานทางกฎหมายและวิธีปฏิบัติในการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของบรรดาประเทศสมาชิกกลุ่มอาเซียนที่มีศักยภาพในทางการค้าในเวทีการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจะสามารถนำข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวมาใช้ประกอบการพิจารณาแก้ไขปรับปรุงกฎหมายและวิธีปฏิบัติในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าภายใต้กฎหมายของประเทศไทย และภายใต้พันธกรณีตามกรอบความตกลงทางการค้าระหว่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้เกิดความเหมาะสมกับสภาพทางการค้าการลงทุนในปัจจุบัน นอกจากนี้ยังจะเป็นการสร้างความเข้าใจอันดีในหลักเกณฑ์ในการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้องทั้งของภาครัฐ

และเอกชนซึ่งจะเป็นการช่วยลดปัญหาข้อพิพาทในประเด็นการพิจารณาจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ปรากฏอยู่ในขณะนี้ให้มีจำนวนลดน้อยลง